

1248

დღისა

„აყვავილი, ტურთა ქვეყანავე,
იღბინე, ქართველი მხარეო,
და შენც, ქართველო, სწაველიო
სამშობლო გაახარეო.“
უკრაინული
ზღაპრული

572/2

132

~ 6 0 3 6 0 6 0

საქართველოს ალკა ცენტრალური
კომიტეტის სოციალთვიური ორგანო
საბავშვო ჟურნალი მცირეწლოვანთათვის

გრიგოლ აბაშიძე

ნახატები იოსებ გაბაშვილია

რუსთავის მერცხლები

რედაქციისგან

პოეტ გრიგოლ აბაშიძის პოემა „რუსთავის მერცხლები“ წარდგენილი იყო საქართველოს სსრ განათლების სამინისტროსა და საქართველოს ალკა ცენტრალური კომიტეტის მიერ გამოცხადებულ საბავშვო ნაწარმოებთა კონკურსზე და კონკურსის ფიურიმ მას მიანიჭა პრემია.

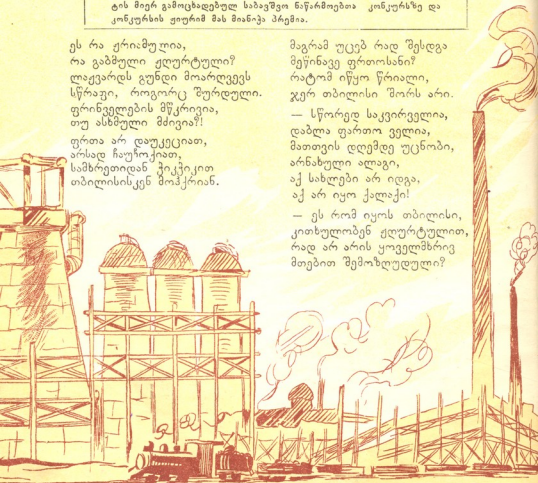
ეს რა ქრიამულია,
რა გაბმული ქღურტული?
რაქვარდს გუნდი მოარდევდს
სწრაჟი, როგორც შურდელი.
ფრინველების მწკრივია,
თუ ასმული მძივია?!

ფრთა არ დღუქეკიათ,
არსად ჩაუწოქიათ,
სამხრეთიდან ჭიკჭიკით
თბილისისკენ მოჰქრიან.

მაგრამ უცებ რად შესდგა
მეწინავე ფრთოსანი?
რატომ იწყო წრიალი,
ჯერ თბილისი შორს არი.

— სწორედ საკვირველია,
დაბლა ფართო ველია,
მათთვის დღემდღე უცნობი,
არნახული ალაგი,
აქ სახლები არ იღგა,
აქ არ იყო ქალაქი!

— ეს რომ იყოს თბილისი,
კითხულობენ ქღურტულით,
რად არ არის ყოველმხრივ
მთებით შემოზღუდული?

4507

წამსვე თვალში გეცემა
განსხვავება მთავარი —
აქ არც სანაპიროა,
არც სტალინის მთა არი!
ამ ადგილას ქალაქი
როდის გაჩნდა ანხელა,
ნეტავ რა ქალაქია,
ან რა შკვიან სახელად?
აღაგ-აღაგ ტყე მოჩანს,
აღაგ-აღაგ ბალახიც,
მოდო ვნახოთ ქალაქი,
ვინ ააგო ქალაქი!

ესა თქვეს და ჩაფრინდნენ,
თითქო ჩაჰყენენ მთის ნიავს,
— ჭიკ-ჭიკ-ჭიკ-ჭიკ! — ჩასძახეს,
ეს ქალაქი ვისია?“
ზოგი იქით გაქანდა,
ზოგმა აქეთ იხტუნა,
არეინ ვასცათ პასუხი,
მხოლოდ ერთმა ჩიტუნამ
მოულოდნელ ჭიკჭიკზე
პირი მათყენ იბრუნა.

დინჯად, აუჩქარებლად
მათკენ გამოეშურა,
რუხი ეცვა ქათიბი,
ქუდიც რუხი ეხურა,
მოეხვიენენ მერცხლები,
იცნეს ძველი ბელურა.

გაიფხორა ბელურა.
განზე გადგა თავნება;
— „წრიბ-წრიბ-წრიბ-წრიბ,
რასა გაეს

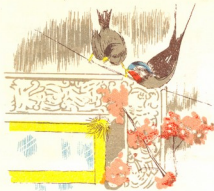
თქვენი ამპარტანება,
განა დღემდე არ იციოთ
ეს ქალაქი ვისია?
ჩემი და ჩემი ძმისია,
ჩემი და ჩემი ძმისია!“
— ხახა-ხახა, ჭიკ-ჭიკ-ჭიკ...
გაიგონეთ ეგ რა თქვა?
ქალაქშიაც არ გვიშვებს,
ბელურა გვთხოვს ნებართვას.
შენთვის სადა გეცალიან,
დალლილი ვართ ძალიან.

ჩვენ არ გვინდა ნებართვა,
არც არავინ თავდები,
ბევრი რალად ვიფრინოთ,
აქვე დავბინავდებით.

ქალაქია ლამაზი,
ბრწყინავს, როგორც აღმასი.
სახლებია ახალი,
ნათელი და მალაღი.

შევეჩვევით სულ მალე,
ჯერ თუ გვეუცხოვება,
სჯობს ძველ სახლს, ვიდრე
ახალ სახლში ცხოვრება!

ზოგ შენობას ჯერ კიდევ
 სახურავი არ ჰქონდა,
 ჯერ ფანჯრებიც არ ჰქონდა,
 შიგ ნიავი დაჰქროდა.

ზოგიც დამთავრებული
 იყო, მაგრამ დროებით,
 იდგა ვარშემორტყმული
 მაინც ხარაჩოვით.

და მერცხლებმა ერთმანეთს
 დაუძახეს: „აქეთო,
 ახლა არი საღამო
 ხარაჩოზე დავსხდეთო,
 ბინა ხვალ ავარჩიოთ,
 ბუღე დღისით ვაკეთოთ.“

მხოლოდ ერთი მერცხალი
 გადგა განმარტოებით,
 ბინად არ მოეწონა
 ქარხნის ხარაჩოები

მაღალ კედლებს მოშორდა,
 შემობრუნდა უტბად და
 ბელურასთან მიცოცდა,
 ძმობა გამოუტყადა:

— შორიდან ვარ მოსული,
 ბევრი ჭირის მნახველი,
 მსურს შენს ახლო დავსახლდე,
 დავივიწყო ნაღველი.

რაკი მასპინძელი ხარ,
 ეს ქალაქი შენა,
 შენი სახლის ერდოზე
 ცხოვრება მირჩევნია.

სადმე ბინა გექნება,
 აივანზე საშენო,
 თორემ ხარაჩოვებზე
 ბუღე, როგორ ვაშენო?“

გაეხარდა ბელურას,
 თავდაბალი ყოფილა,
 სახლში შეიპატოქა,
 თითქმის დაძმობილა.

— ჩემი ბინა აქ არი,
 ბუღე შევკარ მაგარი,
 აქ არც სიცხე მაწუხებს,
 არც წვიმა და ავღარი.

აბა როგორ ვენდობი
 ფარდულსა და ხარაჩოს,
 განა მყუდრო ოდაში
 დამკვიდრება არა ჯობს?
 ეს მუშათა სახლია,
 ირგვლივ ბალი ავლია.
 ქარხნებიდან შორისა დგას
 კოხტად წამომართული,
 ბანს და ერდოს უმშვენებს
 ჩუქურთმები ქართული.

ბუღე აქ აიშენე,
 ჩემი ოდა დიღია.
 აივანი ერთ-ერთი
 მთლად შენთვის დამითმია.

მოეხვია მერცხალი:
 — ამას რას მოვესწარი!
 ძმობა უნდა ასეთი,
 მასპინძლობაც ეს არი!

მითხარ რით გემსახურო,
 ვალის გადასახდელად?
 რა კარგი ქალაქია,
 რას ეძახით სახელად?

— ქალაქს ჰქვიან რუსთავი,
გახლავთ ქვეყნის მშვენიება!
ჯერ არ დამთავრებულა
მისი ზრდა და შენება

მოწმე მხოლოდ მე ვიყავი,
ერთადერთი ფრინველი,
როცა გადგეს ქალაქის
საძირკველი პირველი.

ფეხზე თოვლი მეყარა,
ფრთებზე ყინვის ვერცხლები...
აბა მაშინ სად იყვნენ
ეგ ამაყი მერცხლები?

რატომ ჩემებრ აქ ყოფნა
მაშინვე არ ინდომეს?
უღარდელად დაფრენდნენ
ეგვიპტეს და ინდოეთს.

— უღარდელად? ვინა თქვა,
ვნახეთ ბევრი ავღარი,
თბილ ქვეყნებში ჩაგვეწარდა
წლევანდელი ზამთარი.

ზანგის ბანზე ვცხოვრობდით,
ბევრი, განა მარტონი,
იყო ზანგი მშრომელი,
ჩვენი სახლის პატრონი.

მუშაობდა დღე და ღამ,
ჩუმად, წელში წახრილი,
მიანც გულს უწყალებდა
პატარების ძახილი.
„გვშიან, გვშიან მამაო“ —
შრომა იყო ამაო.

ჩემს მეზობლად ბუღობდნენ
იქაური მერცხლები,
ბუღდეს არ შორდებოდნენ
ფრთებქვეშ ეწყათ კვერცხები.
დიდის ზრუნვით დაჩეკეს
ბარტყნი ლაყუჩფართონი...
ერთხანს მშვიდად ვცხოვრობ-
დით

ჩვენც და სახლის პატრონიც.
მაგრამ ერთხელ (ო, ის დღე
ჩემთვის დაუვიწყარი!)
შემოვლევს ყიყინით
ჩვენი სახლის კიშკარი.
სწორედ იმ წუთს, დაღლილი
ზანგი დაჯდა ბავშვებთან,
თმახუტუტა ბიჭუნას,
მუხლზე ათამაშებდა.

შემოვიდნენ მთვრალეები,
კეტებით და შოლტებით,
საბრალო ზანგს დაუწყეს
ცემა გაბოროტებით.

— დედი, დროზე გვიშველე,
თორემ ცეცხლი გვედება!

რით ეშველა, დაფრინდა
ირგვლივ ბედ დაღუპული,
ფრენა მათ არ შეეძლოთ,
ჯერ არ ესხათ ბუმბული.

მე ვერაფრით ვუშველე-
მათკენ ფრთაც ვერ დავძარი,
წამით თვალთ დამიბნელდა,
ბარტყებს მისწვდა ხანძარი,
საშინელმა ზრიალმა,
ყველას დაგვცა თავზარი.

— : —

თავად თეთრკანიანი
იყო ყველა მათგანი,
— აქვე მოვკლათ ზანგიო,
გაისმოდა ყაყანი,
ყველაფერი დაღეწეს
სკამიც, ბავშვის აკვანიც.
ბავშვთა ტირილს ფარავდა
მათი ურცხვი ხარხარი,
ერთმა წამოიძახა:
„დაეწვათ ზანგის სახლკარი!“

ეს ითქვა და სახლს ეცა
მთელი გუნდი ყაჩაღთა,
წამსვე ბოლი ავარდა,
წამსვე ცეცხლი გაჩაღდა.

აღი მაღლა ავარდა,
კედლებს ასცდა თუ არა,
შაემა კვამლმა ბუღღსაც
ირგვლივ შემოიუარა.

წამოიჭრნენ მერცხლები,
ვყვირით, მსხნელი ვინ არი?
აჭყლოპინდნენ ბარტყებიც
მანამ მშვიდად მძინარი:
— დედი ჩქარა, ჩქარაო,
ბოლომა მთლად დაგვფარაო.

ახლაც მესმის მათი ხმა,
დედისადმი ვედრება:

ასე დასწვეს სახლკარი
ზანგის მამა-პაპათა,
ფერფლი დარჩა ქოხისკან,
ისიც ქარმა გაჰფანტა,
ჩემი ბუდეც დაიწვა,
მერცხლის სამი ნამსეცაც,
მათი დედის შემყურე
სევდამ ისე ამწეწა,
რომ სიკვდილი ვინატრე,
ვწყველე ჩემი გაჩენა,
მე იქ აღარ შემეძლო
ახლო-მახლო დარჩენა.

ავდექ, გადავიკარგე,
გავეცალე იმ მხარეს,
მყუდრო აღგიღოს ვეძებდი,
სიმშვიდეს და სიწყნარეს.

სამდღეს მარტო ვაფრინე,
არსად დავდგი კარავი,
ნათესავი, ნაცნობი
არ შემომხვდა არავინ.

არსად შემხვდა წალკოტი,
ბალი თვალგასახარი,
ბოლოს ერთგახ შევჭირდი,
ვნახე ნაქალაქარი.

იდგა, როგორც უდაბნო
მზისგან გადაბუფული,
კაცი შიგ არ ცხოვრობდა.
არსად ჩანდა სულდგმული.

ნანგრევებში ბობლავენენ
მხოლოდ ქოტის ბახლები,
მიწისძვრისგან დაქცეულს
გავდა დიდი სახლები.

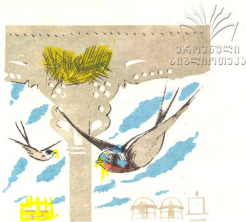
მსურდა ახლო მენახა
ნანგრევები ტიალი,
ჩასაფუნად, ქალაქის
თავზე ვიწვე ტრიალი.

საიდანაც გამოჩნდა
ეს მერცხლების ლაშქარი,
თურმე მათაც ჩემსავით
დაქცეოდათ სახლკარი.

თურმე იყო ქალაქი
კობტა, ტურფა ნაშენი,
ქუჩები და სახლები
შუქით მოკაშკაშენი.

იყო ყველა სიკეთე
უცხოელი მღიდრების,
მონებივით ცხოვრობდნენ
იქაური მკვიდრები.

ბოლოს მათაც აევსოთ
მოთმინების ფიალა,

ხალხი აღსდგა, აჯანყდა,
დროშა ააფრიალა.

იყო თავგამეტება,
ბრძოლა ქედმოუხრელი,
მოიშორეს ცოტახნით
დამპყრობლების უღელი
და როდესაც სიმშვიდე
დადგა მოსაჩვენები,
სწორედ მაშინ დაესხნენ
მძიმე ბომბდამშენები.

მტერმა ქალაქს ბომბები
შვიდ დღე-ღამეს აყარა
და ლამაზი ქალაქი
იქცა ნაქალაქარად.

ხანძარს გადარჩენილი
არც სახლია, არც ხეა,
ჩვენი ბუდე-სახლ-კარიც
ნანგრევებში მარხია! —

ესა თქვეს და ატირდნენ,
შექნეს ერთი ზრიალი,
უბედურნი ყოფილან
ჩემი ბედის ზიარნი

შენ თავად თქვი, ეს არი
უღარდელი ზამთარი?
ჩვენებრ გაწამებული
ქვეყნად ვინშე სად არი!

ერთად დავფრენთ იმ დღიდან
ერთთურთს აღარ ვშორდებით,
გავატარეთ ზამთარი
ტირილით და გოდებით.

გაზაფხული რომ დადგა,
ახლა ჩვენი ოცნებაც,
ცაში სწრაფად გავაბით
ქარავანი ფრთოსნებმა

იქ არ გავჩერდებოდით,
თუნდ ავევსეთ ოქროთი,
სიხარულით, ჭიკჭიკით
თბილისისკენ მოვქროდით.

თქვენი მხარე ქცეულა
ბალნარად და ვენახად,
ამ აღგილას ქალაქი
ძველად ჩვენ არ გვენახა,
აქ რომ ცხოვრობ მუდმივად,
ბედნიერი შენა ხარ!

— : —

თვალუწვდენელ მინდორზე
ღამე დაწვა მეფურად,
ცალკე მერცხალს ეძინა,
ცალკე თვლემდა ბელურა.
ქარხნებს, სახლებს, ყველაფერს
ღამის ბინდი ეხურა.

— : —

განთიადმა გაჰფანტა
ბნელი ღამის უკუნი,
დილით აღრე გაისმა
საყვირების გუგუნი.

ზოგმა ისე იხუვლა,
თითქო მართლა მეხია,
ხარაჩოებს მუშები
ფუტკარივით ეხვია.

უთვალავი მერცხალი
ჰქროდა, როგორც შურდული
და რუსთავის ქუჩებში
იღგა მათი ქლურტული.

აქ მათ ცეცხლს არ მისცემდნენ,
ხელსაც არვინ ახლებდათ,
ტრიალებდნენ ფუსფუსით
ჩუქურთმიან სახლებთან.

იკეთებდნენ ბუდეებს,
იყვნენ ზრუნვით გართული,
აივნები გაიყვეს
თითო-თითო სართული.

დაავიწყდა ბელურას
მათი ამპარტავენება,
მერცხლებს კარი გაუღო,
წყენას თავი ანება.

შეიბრალა ფრთოსნები
ბევრი კირის მომსწრები,

ზოგს თივა მიუტანა,
ზოგს მიწა და ალიზი...
აივნებზე ბუდეებს
აშენებდნენ ხალისით.

მასპინძელი ბელურა
ტრიალებდა ვეფხურად.

პახანა ჟულია

ნახატი რ. ხატურაძე.

ღიღი ოჯახი

ანდრეიკოს ცრემლები

ეს იყო ომის წლებში. საბავშვო სახლის დირექტორმა დეიდა თამარმა პატარა უკრაინელი ბავშვი მოიყვანა. დედა აღრე მოკვდომოდა ბავშვს, მამა ფრონტზე დაჰკარგოდა. სახლ-კარი გერმანელებმა გადაუწვეს. ბავშვს განაწამების სახე ჰქონდა ლაპარაკს ერიდებოდა. იმ საღამოს დირექტორმა ცალკე ოთახში დაამძინა ბავშვი. ბევრი გამოკითხვით არ შეუწყუბებია. მეორე დღით კი გამოიყვანა და ამხანაგებს გააცნო:

—... აბა, თქვენ იცით, ჩემო კარგებო, როგორ შეიტკბობთ, ნამდვილ ძმასავით შეიყვარებთ და მალე გაუნელებთ მწუხარებას, — მიმართა დეიდა თამარმა ბავშვებს და პატარა ანდრეიკოს ალერსიანად გადაუსვა ხელი თმაზე.

ბავშვს მღელღეარებისაგან სახე დაეჭომა, გული აღუქროლდა და ქვითინი აუვარდა. გზა გაეხსნა ცრემლებს. ყველამ თავისებურად გამოხატა თანაგრძნობა: ზოგს ცრემლი მოადგა თვალებზე, ზოგიც მიუახლოვდა, თითქო მიუახლოვდა, თითქო ეუბნებოდა: „ნუ გეშინია, შე შენთან ვიქნებო“. ყველა ცდილობდა, როგორმე ეგრძნობინებინა ეს ანდრეიკოსთვის, რომ პირველს მას მიეღო ახალმოსული ამხანაგის ნდობა და მეგობრობა.

დეიდა თამარს სახეზე ღმილი გადაეფინა. მან სიყვარულით გადახედა ანდრეიკოს, მერე ბავშვებს და თქვა:

— ახლა მარტო დასტოვეთ. ეს გამოპრუნების პირველი ნიშანია. ხომ გახსოვთ, გუშინ არ შეეძლო ტირილი. რამდენიმე ხანს თავისთვის იყოს. — მან მშობლიური სიტბოთი მიიკრა ბავშვი და ეზოში ჩაიყვანა.

რა გადასწყვტეს ბავშვებმა

ბავშვები დიდხანს გაოგნებული იდგნენ. ვერაინ ბედავდა სიტყვის თქმას, რომ ამხანაგების თვალში უგულო არ გამოჩნდილიყო.

ქაჩორა გოგამ მაინც ვერ მოითმინა. ის ყველაზე მოუსვენარი და ცელქი იყო. დღე ერთი იყო, იგი ასჯერ მოიბრუნდა საბავშვო სახლის ფართო ეზოებსა

და ბაღებს. ზვიპირად იცოდა რომელ ხეზე რამდენი ბუდე და ბარტყი იყო. ბიჭებო უსაყვედურებდნენ: — ჩიტებს ნუ აფრთხოზო, — მაგრამ გოგი თავს იმართლებდა: ვნახულობ, რომ ქიანქველები არ შეესიონო. — ბავშვებს კი ბარტყების დიდ მტრად ქიანქველები მიაჩნიათ.

გოგი წრეში შევიდა და რიხიანად განაცხადა:

— რას დაბღვერილხართ? ბიჭი ის იქნება, ვინც რამეს მოიგონებს და ანდრეიკოს ვაიხიარულვს. მე უკვე მოვიფიქრე, მაგრამ ჯერ არ გეტყვით. ჯერ თქვენ ვნახო.

ეს აზრი ბავშვებს მოეწონათ. წუთით ყველა გარინდდა, ყველას გაუფართოვდა თვალი, თითქოს რამე გამოცანას ხსნიანო.

— მე ჩემს ბოჩოლას ვაჩქებ, — პირველმა წამოიძახა გივიმ. ბავშვებმა გაკვირვებით გადახედეს გივის. ეს მისგან დიდი მსხვერპლი იყო, რადგანაც ყველამ იცოდა რა ძვირი დაუჯდა მას ბოჩოლას მოპოვება. გივის მხოლოდ მაშინ დართეს ბოჩოლას მოვლის ნება, როცა მან სწავლის საქმე გამოასწორა და სამიანების ნაკვალად მესამე მეოთხედში ხუთიანები მიიღო.

— ბოჩოლა რა ბიჭის საქმეა! — დაბოხებული ხმით გადაკრა გოგიმ, — იქნება ნინოს წიწილები და მართას გოკებიც მივცეთ!

გივი გაწითლდა, მაგრამ ვერაფერი თქვა. გულში კი დარწმუნებული იყო გოგი სტყუოდა, და საშუალება რომ ჰქონოდა თვითონაც სიამოვნებით მიიღებდა მეილი სახლის საყვარელ ბოჩოლას.

— ახლა წაიღეთ და მოვიფიქროთ, — თქვა გოგიმ უკვე თვით დაჯერებული ხმით რაკი დარწმუნდა, რომ ამხანაგებს მისი აზრი მოეწონათ.

ყველა დაიძრა, მხოლოდ ნოდარი იდგა ჩაფიქრებული.

— ნოდარი, რა მოგივიდა? — შესძახეს ამხანაგებმა და პასუხს არც კი დაელოდნენ, ეზოში ჩავიდნენ.

ნოდარის ფიქრები

„რა საოცრება ჰგავს ანდრეიკოს ბედი ჩემსას: დედა ადრე მოუკვდა, მამა ოშში დაეკარგა... გულადი ბიჭი ჩანს. როგორ ყოჩაღად უჭირავს თავი... გულში ახლოს არავინ მიიკარა; მარტოობას არჩევდა. დღეს კი გადაუსვა თუ არ დედა თამარმა თავზე ხელი, ცრემლები წასკდა. მეც სწორედ ასე მომივიდა პირველად, რომ მოვედი. დეიდა თამარისთანა ქალი სხვა არც იქნება ქვეყნად. ყველა უკვარს, მაშინვე შეგატყობს, თუ რამე გტყავს ან გაწუხებს. ბევრ ლაპარაკს კი არ დაგიწყებს თმაზე ხელს გადაგისვამს და მორჩა, განიკურნები. ეს უნდა გაიგოს ანდრეიკომაც. გაიგებს... თვითონვე მიხვდება... მოშწონს ანდრეიკო, ჩემი მეგობარი უნდა ვახდეს... ნეტა ვიცოდე რა მოიფიქრა გოგიმ. ვიცი: ალბათ ბუდეებს აჩვენებს შერე ეს რა?.. აჰ, აი ნამდვილი საჩუქარი!“ ნოდარი უცებ მოწყდა ადგილს, ციმციმ გაირბინა გრძელი დერფფანი და თითქოს ფრთები შეესხაო, წამს ეზოში გაჩნდა.

ანდრეიკო დიდი კაკლის ხის ქვეშ იჯდა. ცრემლებ შემწრალი. თვალები აჭარბ-გურბის დათოვლილი მთებისათვის მიეპყრო და გარინდებულიყო. გურბის მთების სიმშვიდემ მასაც სიმშვიდე მოუპოვა. არცკი გაუგონია მოახლოვებული ნოდარის თეხის ხმა. ფიქრებში იყო წასული.

(გაგრძელება იქნება)

ბურთის სიმღერა

მე ბურთი ვარ, მრგვალი ბურთი,
მოხდენილი, მარდი ვარ,
მთლად თავი ვარ, მარტო თავი,
თავით ვხტუნავ, დავრბივარ!
ბიჭუნები , გოგონები
ყველა მე მუტანება,
ამ თავს ვფიცავ, ბავშვებისთვის
თავი არ მუნანება!
ხელს დამკრავენ, ავფრინდები,
ძირს მიწაზე ვერ ედგები;
თავი მე არ მეტყვინება,
აბა სად მიტყვ გვერდები!
ბუჰ, ბუჰ, ბუჰ, ბუჰს გავიძახი,
აღდივარ და დავდივარ.
მეც მომწონს და თქვენც მოგწონვართ,
რომ ცეღი და მარდი ვარ!
ფინც ჩემსავით მარდი არის,
წხორდ ის დამწევვა,
ხან მიწაზე ვკოტრილობ,
ხან ჰაერში, მზეზე ვარ!
მიყვარს როცა ფეხს გამკრავენ,
მშვენიის მაღლა აგდება!
ჰე, ბავშვებო, დატრიადლით,
ჯანი გაგიმაგრდებათ;
სახეზედაც ბაგეშლებათ
ყაყარო და ვარდები,
შეიქნებით ჯანმავარი,
მოხდენილი, მარდები!

ილია სიხარულიძე.
ნახატი გ. ჩიჩინაშვილისა.

ჩიტი მეტალავრე

ჩემო პატარა მკითხველებო, მეც მინდა ვიამბოთ ჩემი ამბავი:

მე შევია ჩიტი მეტალავრე. ზოგი შექონესაც გვეძახის, იმიტომ რომ ჩვენ ვიშენებთ ქობის მაგვარ ტალავერს. თქვენ კი როგორც გსურთ, ისე მიწოდეთ.

ჩვენ, მეტალავრეები, ავსტრალიაში ვცხოვრობთ. გაგეგონიათ ავსტრალია? ავსტრალია არის ძალიან დიდი კუნძული დიდ ოკეანეში, თქვენგან ძალიან შორს.

ჩვენ ქვეყანაში ბევრი ტყეები და მდინარეებია, იქ ძალიან ბევრი ფრინველები და ცხოველებია, ჩვენც, იმათ შორის, მხიარული მცხოვრებენი ვართ...

მეცნიერები ბელურათა მონათესავე ფრინველებად გვთვლიან. მაგრამ კვებით არ ვიტყვი და ბელურებზე ლამაზნი ვართ. ზურგი და ფრთები პრიალა მწვანე ფერისა გვაქვს, მკერდი — მუქი მოწითალო და სილიდით თქვენებურ მასზე ცოტათი მოზრდილნი ვართ.

ჩვენ, მეტალავრეებს, ძალიან გვიყვარს წესიერი ლამაზი ცხოვრება. ვაშენებთ ტრელსა და ლამაზ ტალავერს... მე კი არ ვაშენებ, აშენებს მამა მეტალავრე. ხმელი ბალახის ღეროებისაგან. პატარა ტალავერს კი არა, სიგრძით ერთ მეტრზე მეტს. შიგა და შიგ კედლებს სილამაზისათვის ყვავილებს აწნავს. ტალავერის იატაკს და ეზოს ფერადი კენჭებით და ნიჟარებით კირწყლავს. კი არ იფიქროთ, რომ მე არ ვესმარებოდე. რასაკვირველია, მეც მომაქვს სხვადასხვა პრიალა ნივთები და ნაჭრები ადამიანის ეზოში თუ დავინახე, ან თუ რომელიმე ჩიტმა ლამაზი ბუმბული დაჰპარგა სადმე, ვიტაცებ და მეც ვრთავ ჩვენი ტალავრის კედლებს.

ტალავერში და ეზოში ლამაზი ბილიკები გავგვყავს.

ტალავერს კარები არა აქვს. აი, ასეთია, დააკვირდით, ჩვენს სურათს როდესაც მამა ტალავერი აშენებს დაასრულებს, საცეკვოდ მებატივება. ჩვენ ძალიან გვიყვარს ტალავერში და ეზოში ცეკვა-თამაში და ბილიკებზე სირბილი.

მამა მეტალავრე ჩემზე უფრო ლამაზია. მე თავზე პაწაწინა ქოჩორი მაქვს, იმას კი მარალსავით გადა. შლილი წითელი ქოჩორი ამშვენებს ფეხები ორივესაც ერთნაირად წითელი და კობტა გვაქვს.

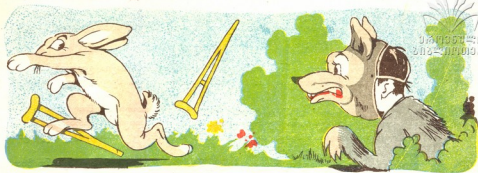
ეს არის, არასასიამოვნო, ხრინწიანი ხმით ვმღერით.

როდესაც ცეკვა-თამაშით გავერთობით, ტალავერის ახლოს ამოვჩიქნით მიწას და ვაკეთებთ ბუდებს. ჩავაგებთ შიგ ჩალა-ბულულას, ბუმბულს და ვდებ სამ ოთხ, ან ხუთ, მომწვანო თეთრ წითელხაზებიან კვერცხებს. მერე რიგრიგობით ვათობთ ორივენი. ბარტყები რომ გამოიჩეკებიან სიყვარულით ვუვლით. ისეთ სამქმელს ვაქმევთ, როგორსაც თვითონ ვქამთ: ქიებს, ხეხილს და მარცვლეულს.

ხაშურობა და ქექა-ქუხილი ძალიან გვაშინებს და ამიტომ, ზღვის ღელვის დროს, ნაპირიდან საცხოვრებლად ტყეში გადავდივართ.

ნილო ნაკაშიძე

ნახატი პ. დთებაშვილისა.

გიორგი შაბაძის მიხედვით

ნახატი ანდრო კანდელაკისა

მიწამწვარას წამალი

პიესა ერთ მოქმედებად

მონაწილეობენ: წითელყელსახვევიანი ბიჭი, ბაბუა კურდღელი, დედა კურდღელი, ბაპიები: ცანცალა, ცანგალა და ყურბინდა.

(სცენა წარმოადგენს დაბურულ ტყეს. დიდი მუხის ძირას ზის დაღონებული დედა კურდღელი და ცრემლები ღაპალუბით ჩამოსდის. ბაბუა კურდღელი გაჯავრებული დადის წინ და უკან და უყურადღებოთ უსმენს დედა კურდღელს, რომელიც ცრემლებს იწმენდს თათებით, თან სლუკუნით ლაპარაკობს).

დედა — აღარ ვიცი რა ვქნა, როგორ მოვექცეე ყურბინდას. ის საძაგელი ისე გადიდგულდა, ისე გაიბღინდა, რომ ლამის თავი მომაკვლევიანოს!

ბაბუა — ასე იცის თავზე ხელის გადასმა! რა ეუყოთ, რომ ნაბოლარა ბაპიას.. გაანებვირე და აი, როგორ გავიდა თავს; მაინც რა დააშავა?..

დედა — ჯერ თვალის ტკივილს იგონებდა, სულ შინ იჯდა, საკმელ-სასმელს ჩვენ ვუზიდავდით. ბოლოს ცანცალამ და ცანგალამ ეშმაკობა შეუტყვეს და შეარცხინეს. სამი დღე გაბურთული იჯდა, თავისთვის ბუზღუნებდა. ახლა, ეს ერთი კვირაა ფეხის ტკივილს იმიზეზებს, მიწამწვარა მაქვსო... გუშინ მთელი დღე ყვარჯნების კეთებას მოვანდამე.

ბაბუა — მიწამწვარა კურდღელს როგორ დავმართებ. ეგ ხომ ბავშვების ავადმყოფობაა, — ზაფხულში მეტი სირბილისაგან ფეხისგულეებზე უჩნდებათ. ტყუის ეგ ავაზაკი.

დედა — ალბათ მონადირის ბიჭი დაინახა. იმ დღეს კოკლობით ჩამოიარა აქეთ, სოკოებს კრეფდა.

ბაბუა — რომელი ბიჭი?

დედა — აი წითელყელსახვევიანი კარგი ბიჭი.

ბაბუა — მალე უნდა მოვაქციანიოთ, თორემ გაიზრდება და დავანელებთ, გაგაწვალებთ!

(ბაბუა და დედა კურდღელი დაფიქრებულნი სხედან. შემოდის წითელყელსახვევიანი ბიჭი. კურდღლები შეერთებიან და ვაჭყვას დააპირებენ).

ბიძი — ნუ გეშინიანთ, კურდღლებო, ნუ გაიქცევით, ნუ! მე თქვენი საუბარი მოვიტყობ სმინე. აი ამ ხეს ვიყავ მოფარებული. მე გასწავლით მიწამწვარას წამალს: თქვენს ყურბინდას მე მოვატყვიანებ!

ქარაიხულო
ბიძელომონა

დედა — (აღტაცებით) მართლა?
ბაბუა — აბა შენ იცი ბიჭიკო, იქნებ რამე გვიშველო, თორემ ბაბია გველუპება!
ბიძი — კარგი. თქვენი ავადმყოფი აი, იმ კუნძუზე დასვით და მეც ახლავე მოვალ, ერთ წუთში მოვარჩენ!

დედა — ეგ ბიჭი მონადირის შვილია, კი არ მოგვატყუოს, თოფი არ მოიტანოს!
ბიძი — (უფრო მოსკრავს ჩუჩჩულს) არა, კურდღელი, მე თქვენ ძლიერ მიყვარხართ...
ოჰ, რომ იცოდეთ, როგორ მინდა თქვენთან თამაში! ჩემი ნუგეშინიანთ, დამოუკრეთ!

ბაბუა — კარგი ბიჭი ჩანსარ, გენდობით!
ბიძი — ახლავე მოვალ, ოლონდ იცოდეთ, რაც უნდა მოხდეს თქვენ ნუ შეშინდებით. რახან სიტყვა მოგეცით, არაფერს დაგიშავებთ. (ბიჭი გადის)
ბაბუა — აბა, მოიყვანე ის საძაგელი. ხედავ იმის გულისთვის რა საფრთხეში ვივადებთ თავს!

დედა — მოდი, გაიქცეთ... ვაი თუ...
ბაბუა — არა მეთქი... კარგი ყმაწვილი ჩანს!
დედა — (სომხანის შემდეგ) კარგი ახლავე შემოვიყვან. (დედა კურდღელი გადის. ბაბუა აღელვებული დადის წინ და უკან. თან ბუზღუნებს: საძაგელი ბაბია, საძაგელი! მცირე ხნის შემდეგ მფერკხლად შემოირბენენ ცანცალა და ცანვალა. მათ უკან მოადევს ყურბინდა, ჩასუტებული, განუბიფრებული ბაბია ყვარჯნებზე დაყრდნობილი კენესით მოაბიჯებს. დედაც შემოდის.)

ყურბინდა — ეი — ვაი, მტკიცეა... არ მინდა ექიმი, არა!
ბაბუა — (მრისხანე ხმით) აი, ამ კუნძუზე დაჯექი. ახლავე ექიმი მოვა, თქვენც ჩემო კარგებო, გვერდზე მოუსხედით!

ყურბინდა — ვაი, ვაი, ფეხი, ფეხი... არ მინდა ექიმი, არა...
ბაბუა — ჩუ... ხმა, კინტო, აი აქ დაჯექი! (ბაბუები კუნძუზე სხდებიან. ტყეში ბინდდება. ბიჭი იგვიანებს ტყეში საბუბა, მხოლოდ ყურბინდას კენესა იმისი. უყბე ფეხის ხმა ახლოვდება სცენაზე შემოდის მგლისტყუყვამოსმული ბიჭი.)

ბიძი — უ... უ... უ... აქ ვისა ტყევა ფეხი?
(ბაბუები შემოთბიან. ყურბინდა ყვარჯნებს გადაჰყრის და ფაცხაფუცხით გარბის. ცანცალა და ცანვალაც უკან მისდევენ. ბაბუა და დედაც აპირებენ გაქცევას.)
ბიძი — (თავს გამოჰყოფს მგლის ტყავიდან) ნუ გეშინიანთ, მე ვარ, ექიმი... ხომ მოვარჩინე თქვენი ბაბია! ახლა კი მშვიდობით. უკვე ღამდება და მეც მეშინია ნამძღვლი მგელი არ შეიხვდეს!

ბაბუა — (ცანცახით) თუ გინდა, გაგა... გაგაცილებთ!
ბიძი — (სიცილით) არა ვანა მართლა მეშინია. ისევე მგლის ტყავს წამოვისხამ და ჰერი... ხვალეც ამოვივლი, თუ ეს წამალი არ უშველის!

ბაბუა — იცოცხლეთ, ვაიზარდეთ!
(სცენაზე შემოიბიან აცანახებული ბაბუები)
ყურბინდა — დედიკო, რა იქნა მგელი?
დედა — წავიდა შვილო. შენს შექმნას აპირებდა, მაგრამ ბაბუას ჰატრევისცემით გააატა.

ყურბინდა — უჰ უჰ... რა სახარელი იყო, რა ხმა ჰქონდა! თვალემა ცეცხლავთ უღლაველა...
ბაბუა — (დაცივით მიაწოდებს ყვარჯნებს) აპა შვილო, ყვარჯნები!

ყურბინდა — არა, არ მინდა!
ბაბუა — რაო, მოგირჩა მიწამწვარა?
ყურბინდა — ტკივილიმა გ...გა... გვაშიარა, ბაბუა...
ბაბუა — თუ გტკიცე, ექიმს ხვალეც მოგიყვან!

ყურბინდა — არა, ბაბუა, არა... ჩ...ჩემს დღეში არაფერი ა...ამტკიცდება!
(ბაბუა კურდღელი, დედაკურდღელი და ბაბუები გულიანად იციანან. ყურბინდა დარტყვნილი დგას.)

ირმისა

ხალხური ზღაპარი

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი ცოლქმარი, ერთი აკნის ყმაწვილი ჰყავდათ და ცხოვრობდნენ ბედნიერად. ერთ დღეს უცბად ჩამოხენლდა, ციდან გადმოეშვა რაღაც ცხოველი, დედა ჰაერში აიტაცა და დაიკარგა, მამა დარდს გადაჰყვა და დარჩა ბავშვი ობლად. იგი შეეჩვია ტყეში ერთ კოჭლ ირემს, ძუძუს სწოვდა და თან დასდევდა.

გაიხარდა ბავშვი. იმ არეშარეში ერთი მონადირე ნადირობდა. მონადირემ დაინახა რომ ირემს ბავშვი დასდევდა და დაუფიქრა დაჭერა. ესროლა ქამანდი, ბავშვმა თოკი გაწყვიტა და გაიქცა. ვააკეთებინა მონადირემ ათფუთიანი ჯაჭვი, წამოიყვანა კაცები ჯაჭვის სასროლად, მოვიდნენ ტყეში, იპოვეს ის ბავშვი, ესროლეს ჯაჭვი, შემოახვიეს. ბავშვმა გაიწია და გაწყვიტა. გაწყვეტალი ჯაჭვი მსროლელებს მოხვდათ და ყველანი დაშავდნენ. დაჯდა დაღონებული მონადირე. მივიდა მასთან ბავშვი და უთხრა:

—ნუ დაღონებულხარ, ძალით არ დაგნებდები და, თუ მიძმოვ, დავძმობილდეთო.

გაეხარდა მონადირეს, წამოიყვანა სახლში და სახელად ირმისა უწოდა. სანადიროდ ერთად დადიოდნენ, მაგრამ ირმისა ღონით სჯობდა მონადირეს: გასტყორცნიდა ისარს მონადირე და მოუჭრებინებდა ირმისა; გასტყორცნიდა ირმისა ისარს და ცხრამთას იჭით გადაჰკარგავდა.

იმ არეშარეში ერთი კულიანი იყო. შემურდა მონადირის და ირმისას მეგობრობა, მონადირის ცოლი ავადგახდა და მონადირეს უთხრა: — კოჭლი ირმის გულღვიძლი მოარჩინს და მას ირმისას მეტი ვერაფერს მოიტანსო.

წავიდა ირმისა ტყეში, ნახა თავისი გამზრდელი კოჭლი ირემი, შეებრალა, დაუჯდა, დაუკონა თელოები და უკან ხელიცარიელი გამობრუნდა. ცხლა უარესად გახდა მონადირის ცოლი, — უკვდავების წყალი მოგიტანოს ირმისამო, — უთხრა კუ-

დიანმა. ძმობილისათვის თავს არ დაზოგავდა ირმისა, წავილა უკვდავების წყლის საძებნად. ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, ერთ მუხის ქვეშ დაჯდა დასასვენებლად. მუხაზე ფრთამოტეხილი ფასკუნჯი იყო. ფასკუნჯმა ჩამოსძახა:

— ირმისა, გზას გასწავლი და უკან დაბრუნებისას უკვდავების წყალი მეც მომიტანეო — კარგი, — უთხრა ირმისამ. გათენებისას გაუღდა გზას, ცხრა მთა გადაიარა და ტრიალ მინდორზე გავიდა. ხედავს ხალხი შეგროვილია და მალალ კლდეს გასცქერის. დიანხეს ირმისა და შესჩივლებს:

— უკვდავების წყლისათვის ვართ მოსული და ცხრათავიანი დევი არ გვანებებსო, — ყველას თავისი გაჭირვება ჰქონდა: ზოგს შვილი ჰყავდა ავად, ზოგს შშობელი.

— შე გიშველით, — უთხრა მათ ირმისამ. მიუახლოვდა თუ არა იმ კლდეს, სადაც უკვდავების წყალი გადმოდიოდა, კლდე გაიხსნა და ცხრათავიანი დევი გადმოვდა:

— ჰეი, ვინ არის ჩემს საბრძანებელში რომ მოსულა, ჩემი შიშით ძირს კიანქველას ვერ გაუტკბანებია და ცაში ფრინველსაო.

— აქ მობრძანდი და მოგახსენებო, — უპასუხა ირმისამ. წამოვიდა დევი. ისეთი უზარმაზარი იყო, რომ მის ფეხის დადგმაზე მიწას ზანზარი გაჰქონდა. შეშინდა ხალხს:

— უკან გამობრუნდი, თავს უშველეო, — დაუძახეს ირმისას, მაგრამ ირმისა დევისაკენ გაეჭინა. ჩასკიდა ხელი დევმა, მოიჭინა და მიწაში კოჭებამდე ჩასვა. ახლა ირმისამ მოიჭინა დევი და მუხლებამდე ჩასვა. ხალხს იმედი მიეცა. მოეშველნენ ირმისას და მოჰკლეს დევი. წამოიღო ირმისამ წყალი გამოუარა დაჭრილ ფასკუნჯს და ფრთა გაუმრთელა. ფასკუნჯმა ერთი ფრთა გამოიძრო და უთხრა:

— თუ ვაგვირდეს, ჩემი სახელი ახსენე და მაშინვე შენთან გავხლდები.

ირმისამ თავისი გამზრდელი ირემი იპოვნა ტყეში. იმასაც ფეხი დაჰბანა და მოუარინა, დანარჩენი წყალი წამოიღო და თავის ძმობილ მონადირეს მოუტანა.

ისევ გამოჩნდა ის კუდიანი და ირმისას უთხრა:

— თუ ასეთი ღონიერი ხარ, გაიხსნა უნდა შენს რატომ არ დაიხსნი, გველეშაპს რომ ჰყავს მოტაცებულიო.

დალონდა ირმისა: — თურმე დედა მყავს და მე კი არ ვიცილო! — გააკეთებინა მონადირემ ძმობილისათვის ისეთი მშვილდისარი, რომ თორმეტი კაცი ვერ დასტრავდა. გადაიკადა მხარზე ირმისამ და მონადირეს გამოემშვიდობა.

— მეც თან გამოგყევი, ძმობილო, — სთხოვა მონადირემ.

— არა, — უპასუხა ირმისამ, — ცხრა დღე დამიტყავ და თუ ვერ დაებრუნდე, ჩემს საძებნელად წამოდი.

გაუღდა ირმისა გზას, თავის დეობილ ირემს გაუარა და ჰკითხა

— გველეშაპის საბრძანებელში მივდივარ და როგორ მივაგნო?

— შე ვერაფერს გიშველი, ეგებ ფასკუნჯი დაგხმაროსო — უპასუხა ირემმა.

გაახსენდა ირმისას ფასკუნჯი, უბიდან ამოიღო ფრთა და დაიძახა:

— სადა ხარ ფასკუნჯო, ეხლა მიჭირს შენი თავიო.

ფრთების მშვილით მოფრინდა ფასკუნჯი. შეისვა ირმისა მხარზე, აიყვანა ღრუბლებში და იქიდან შუა ზღვაში კუნძულზე ჩამოსვა.

ხლავს ირმისა: კუნძულზე კოშკი დგას, გარშემო გველეშაპი შემოსწოლია, კუდი პირში უჭირავს თვალებიდან ცეცხლს აფრქვევს. გადმოიხედა ზევიდან მზეთუნახავმა და ირმისას დაუძახა:

— აქედან ჩქარა წადი, თორემ თუ გველეშაპმა გამოიღვიძა ვერ გადაურჩებო. — რა იცის თუ თავისი შვილია!

— შენ ნუ გეშინიან, — შესძახა ირმისამ. — სწორედ მაგას ვეძებლიო.

გველეშაპს გამოეღვიძა და დაალო ხახა. ტყორცნა ირმისამ ისარი და გველეშაპი მიწას პირაღმა მიაკრა. მოიჭინა გველეშაპმა კუდი და ირმისა შიგ მოაწყვედია. იშიშვლა ხმალი ირმისამ და ხახაში ჩაჭრა. გველეშაპის ოშხვიარმა დაბნიდა ირმისა. ჩამოირბინა კოშკიდან ქალმა, თ-

ის მსსნელს დასწვდა, მაგრამ ვერ ასუ-
ლიერებს! საყინძი რომ გაუხსნა, თავისი
შვილის ხალი იცნო და ცრემლები ჩამო-
ჰკარა. დაეცა დედის ცრემლი ირმისას,
გამოფხიზლდა ირმისა და თქვა:

— ნუ გეშინია, დედილო, ახლა აღარა
მიჭირს რაო.

წამოიყვანა დედა და სამშვიდობოს გა-
მოვიდნენ. აქ რომ ირმისა გველეშაპს
ებრძოდა, იქ დარჩენილ კუდიანს ღონე
გამოეცალა. თურმე გველეშაპის ძალა
ედგა და იმისი დაღუპვით თვითონაც გა-

თავდა. ცხრა დღე მიილია. დალონდა
მონადირე და საქმენად წაიღია. იმ
ტყეში გაიარა, სადაც ირმისა მარტყუნს
ნახა, ხედავს: უზარმაზარი ფასკუნჯი
დან ეშვება და ფრთებზე ირმისა და იმი-
სი დედა უსხედან. ერთიც შემოივლო
ფასკუნჯი იჭაურობას და ჩამოსხა ორი-
ვენი. სიხარულით შეეგება მონადირე, მო-
ირბინა ირემმაც. ირმისას გამარჯვება
მიულოცეს და ცხოვრობდნენ ბედნიერად.
ქირი იქა, ლბინი აქა,
ქატო იქა, ფქვილი აქა

დამშავებული მაცუვლა მრეველიშვილის მიერ

ნახატები შალვა ცხადაძისა.

ხვალინდელი მასპინძელი

როგორ ხარობს ჩემი ბალი
აბა, ერთი ახლა ნახეთ,
თუ რა ზრუნვით მოეუარე,
რა ფაქიზად შევიწახე

პირველად რომ გვინახულეთ
როდის იყო?—მარშანწინხა!
მაშინ მხოლოდ ნერგებს ვრგავდი,
სუღ თოთოს და პანწინახს.

იმის შემდეგ დრო გავიდა:
გულმოდგინე შრომა-გარჯით

დავაკაცდნენ ხეხილები,
შეიმოსნენ მწვანე ფარჩით

ნელს აყვავდა ნაირფერად
ქლიავი თუ მსხადი, ვაშლი;
აღუბალი პატარმალს ჰგავს
საცეკვაოდ ხელებ გამდიღს.

ცოტა კიდევ მომითმინეთ
დაგვიდგება მალე რთველი,
ნაირნაირ სიდეულით
დაგვიხვევით მასპინძელი!

მარწყვი

— უპ, რამდენი მარწყვია! — წამოიძახა ბიძასთან სტუმრად მისულმა მზია. იგი სიხარულით ათვალდებოდა ბაღის კვლებში მწიფე ნაყოფით დახუნძლულ მარწყვის პატარა ბუჩქებს.

— მზია გარეცხე, ისე არ ჭამო, — უთხრა ბიძამ და პატარა კალათი გაუწოდა. მზია მარწყვის კრეფას შეუდგა.

— რა ლამაზია! ძია გიორგი, საიდანა გაქვთ ამდენი მარწყვი, ჩვენ ბაღში რატომ არ იზრდება? როგორ მინდა მქონდეს იმდენი მარწყვი, რომ მთელ წელიწადს არ გამოძვლიოს, — თქვა მზიამ.

— მარწყვის შენახვა შეიძლება მურაბად, ჩირად, ტკბილი წვენით, ისე, რომ ზამთარშიაც პირს გაისველებ.

— მაგრამ ამდენი მარწყვი სად გვექნება, ძია.

— მარწყვის გაშენება ძნელი არ არის. აჰ, შენც შეგიძლია ეზოში გქონდეს.

— მასწავლე ძია, როგორ გავაშენო!

— რაჟი გინდა, გეტყვი, ჩემო მზია, მანამდე კი შენ შეექმეცი, — უპასუხა გიორგიმ და იქვე მოჩუხჩუხე წყაროს მარწყვის გასარეცხად კალათა შეუშვირა.

— მარწყვი სამნაირი გზით მრავლდება: თესლით, გამონაზარდებით და ბუჩქების დაყოფით. თესლს თუ დასთეს, ორ-სამ წელიწადში პატარა ბუჩქებად გაიზრდება, მას ზაფხულში დავუტოვებთ რამდენიმე გამონაზარდს, რომელიც ფესვებს გაიღვამს, და იენისში მიწას მიაყრიან, გამონაზარდი ახალ ფესვს გაიკეთებს და აკვისტოში გადაირგვება ერთმანეთისაგან ცოტაოდენი დაშორებით; მხოლოდ, ნიადაგი უნდა მოეუმზადოთ; მარწყვი ყველგან შეგიძლია

გავაშენოთ: ბოსტანში, სკოლის კარმიდამოზე. ახალგაზრდა ხეხილებს შორისაც კარგად ხარობს. იცი მზია, ერთ ჰექტარზე რამდენი მარწყვი მოვა? ხუთიათას კილოგრამზე მეტი. მარწყვი სამკურნალოდ გამოისადიგია; გულის ავადმყოფობისათვის წამლად ხმარობენ, ალამიანის სხეულის ზრდას ხელს უწყობს, მარწყვის ნაყოფში ბევრი სასარგებლო ნივთიერებებია და ბავშვებმა ბლომად უნდა ჭამონ, რომ კარგად იყვნენ.

ამ სიტყვებზე მზია წამოხტა: — ძია გიორგი შეიძლება ეს კალათი თან წავიღო?

— უჭველოდ. ჩემო მზია, ოღონდ ჯერ შევაწოთ.

მზიამ მარწყვით სავსე კალათას ხელი დაავლო სახლისკენ გაიქცა და ფრთხილად შეაღო ოთახის კარი, სადაც ქალაქიდან ჩამოსული, მისი ავადმყოფი ძმა იწვა.

— შალვა! აჰ რა მოგიტანე! ჭამე და მალე მორჩები! — უთხრა მზიამ და კალათი გაუწოდა.

შალვა სიამოვნებით შეექცეოდა დაიკოს შორთმეულ მარწყვს და მადლობის ნიშნად მზიას უღიმოდა.

მ. შინაძე
ნახატი პ. დათებაშვილისა

მართას სტუმრები

რა არა აქვს, „დათვი“, „სპილო“,
„ჩიტი“ თვალს რომ ახამხამებს,
ოთხზე მეტი დელოფალა
მის ოთახში ათევს ღამეს.
არვის აკლებს მზოუნველობას,
თავს დაჰხარის ყველას მართა.
აი, გუშინ სიხარულით
მათ სადილიც გაუმართა.
თუმცა ბევრი მოიღიხინეს,

დაიღალა მართა მღერით, —
გული დაწყდა, რომ სტუმრები
არ მიირთვეს არაფერი.
როს შებინდდა, მოწიწებით
მიუჩინა ყველას ბინა
და შემდეგ კი მარტოდ-მარტომ
სუფრას თვითონ მოუღებინა.

შახანა მორგანელი

სოფლისაგენ

გამოხაყსუღდა, ჩამოცხა...
სწავლა დამთავრდა სკოლებში,
ახლა კარვია სოფელი,
განჯარდება ტოლებში,
ჭეი, ვინ მოსთვლის, სოფელში
რამდენი კარგი რამ არი:
ტყეში სოკო და თხილია,
მინდვრად მარწყვია მრავალი.

ნაკადულები გვიხმობენ
ტოტებს გვიქნევენ არეობი,
მორს, დასავსებულ ციხეშიც
კლდის ბილიკებსაც ბუკვებით.
როცა სწავლის დრო დადგება,
სკოლას ვეწვევით. წიგნები...
როგორც აქამდე, მუშისხაც,
კვლავ სუთოსანი ვიქნებით.

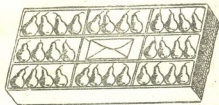
ზარაბ ჭუმბურიძე

7054

გასართობი

გია და მსხლები

ბებიამ გიას კახეთიდან მსხლები
გამოატანა. ბებიამ მსხლები ყუთში
ისე ჩააწყო როგორც სურათზეა ნა-
ჩვენები; სიგრძეზე და სიგანეზე
თორმეტი-თორმეტი გამოდიოდა და
წერილშიაც ასევე ჩასწერა. გიამ
ოთხი ცალი მსხალი მოაკლო: — აბა
თუ მიხვდებიანო, — დანარჩენები კი

ისე გადაალაგა რომ სიგრძეზე და
სიგანეზე ისევ თორმეტი-თორმეტი
გამოდიოდა. გამოიცანით! როგორ
გადაალაგა გიამ მსხლები?!

შედგენილია ქეთევან კორაშვილის მიერ

პასუხისმგებელი რედაქტორი რევაზ მარგინი

სარედაქციო კოლეგია: გ. აბაშიძე, მ. აბაშიძე, მ. ბურჯანაძე, ი. სხვა გარდასული. ილია სიხარულიძე,
თინათინ თუმანიშვილი, მანვალ მარულიშვილი, ნატალია უნაშკოშვილი, ზალვა ცხადაძე.

69/30

48-136

ასე დასწევს სახლ-კარი
ზანგის მამა-პაპათა,
ფერფლი დარჩა ქოხისგან
ისიც ქარმა გაჟვანტა.

(გრიგოლ აბაშიძის
„რუსთავეის მერსელმზიდანს“)

„ДИЛА“ - ежемесячный детский журнал ЦК ЛКСМ ГРУЗИИ № 6. 1948 г.
გამოსცემლობა „კომუნისტი“, რედაქციის მისამართი: თბილისი, ლენინის ქ. № 28 1 სართ. ფოსტ. 3-81-55
გამომცემლობის შეც. № 56 სტამბის შეც. № 991. ტირაჟი 7000 ფე 09699 შპანი 5 მან.
ლ. პ. ბერაბას საბუღალტროს პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“ თბილისი, ლენინის ქ. № 28.
ფერადი ილუსტრაციები დაბეჭდილია სავემოვნო შრეზე. სამარისტროს ლითოგრაფიაში